

On parempi aloittaa anteeksi pyydellen. Näiden kolumnien perussävy on hyvin usein ollut pessimistinen, mutta minkäs ihminen luonteelleen voi. Kun elää siinä uskossa ja toivossa, että tässäkin harrastuksessa olisi etupäässä vain ilon päiviä, kolmen pisteen otteluita. Ikä tekee tehtävänsä. Olin jo luovuttamassa tämän lehden, jonka Peltoniemen Jukan kanssa loimme, jatkoon nuorempien käsiin, mutta niin saivat vielä ylipuhuttua ainakin tähän numeroon.

Tällä kertaa on havaintokenttään tullut seuran piiristä seesteisempiäkin tuokioita ja asioita. Päällimmäisenä edustusjoukkueen paluu kansallisen tietouden ensimmäiselle askelmalle. Olen aistunut johtokunnan otteissa vähän samaa kuin 60-luvun puolivälin tuntumassa. Eikä tuo vauhdikkaampi ote ole jäänyt edustusjoukkueenkaan taholla toteamatta. Sopii toivoa, vaikka ei kannata tapahtumien edelle kiirehtiä. Mikä olisikaan seuran juhluvoiton päätteeksi mieluisampaa kuin kirjata iloisia asioita historian lehdille.

Suuri, myönteinen asia on harjoitusolosuhteiden ratkaiseva parantuminen. Kokkolassa ollaan nyt talvenkin osalta aivan Suomen huippua. Kunhan vielä saataisiin tuo keskuskenttä pyhitettyä jalkapallostadioniksi. Esimerkiksi sen suunnitelman pohjalta, jonka kaupunginarkkitehti Marjatta Mäkinen aikanaan teki tai teetätti. Nykyiselläänhan Kokkolan joukkueita ei kelpuuteta ylimälle tasolla vaikka kuinka hyviä taidollisesti olisivatkaan.

Kunnostettu halli on kiehto-

nut monien muiden ohella aikaisempaa useammin myös eläkeläisen seuraamaan elämää hallissa. Työtä tehdään ja tunneista on vuorokaudessa pulaa - varsinkin iltaisin. Nuoria jalkapalloilusta kiinnostuneita on satamäärin. Kaikki eivät suinkaan hakeudu uusien ja helppojen lajien piiriin. Ollaan valmiita luovuttamaan hikeä ja kärsivällisyyttä menestyksen eteen tässä ehkä vaikeimmassa urheilulajissa.

Otteluita seurattessa on kiintynyt huomio kovaa pelaamisen lisääntymiseen. Tuskin tuo on näköharha ja se pätee myös tv:stä nähtyihin kansainvälisiin peleihin. Mistä moinen johtuu. Tietääkseni säännöt eivät ole muuttuneet tältä osin. Ei ihme, jos loukkaantuneiden pelaajien listat kasvavat ja valmentajat ovat vaikeuksissa kuvioita rakentaessaan. Tuskin oppia on haettu jääkiekosta, jonka seuraaminen suurissa jalkapallomaissa on olematonta. Ainakin päiväntasaajan tuntumassa ja sen eteläpuolella. Tämän menon jatkuessa se tietää Hajolle ja kumppaneille työruuhkaa.

Olen muutaman kuukauden kuulunut niiden joukkoon, jotka katsovat myös digiboksin kautta jalkapalloa ja joskus muutakin urheilua. Tällä hetkellä tuntuu siltä, että vuoden kokemus riittää. Jos pelejä tulee suorina lähetyksinä yhtä mittaa puoli vuorokautta, niin liian koville joutuvat istumalihakset ja kotirauhakin. Puhumattakaan siitä, jos meitä olisi paljon, niin mikä merkitys sillä olisi/on paikallisten pelien katsojamääriin ja koko lajille ennen pitkää. Monen tv-pelin kohdalla on joutunut toteamaan, että menipä tuo pari-

Jukka Lyyskin, oik. ja Dawda Bahn venyttelyä seuraavat Jere Möller ja Toni Mensakov.

tuntinen elämästä taas hukkaan.

Tähän yhteyteen sopii myös tv:n välittämä näkemykseni suomalaisen jalkapalloilun tuesta. Pätkittäin nähdään aivan vaativallekin tasolle yltyviä suorituksia, mutta sitten tulee yleensä romahdus. Mitään ei ole vielä saavutettu ja niin menevät MM-kisatkin taas ohi suun. Euroopan seurajoukkueissa menestyy muutama suomalainenekin, mutta se näyttää jäävän siihen. Kärkinimien Litmanen, Hyypiä, Niemi, Nurmela jne. askel alkaa lyhetä, hidastua ja sairastuvalla käynnit tihentyä.

Naisjalkapalloilu on saanut paljon julkisuutta, ja miesten saamattomuutta on piikitelty. En vielä noteeraa kovin korkealle naisten pääsyä Englannin EM-turnaukseen. Toki taso on meillä noussut paljon, mutta mielestäni pääsy kisoihin ei aivan hirveitä vaatinut. Anteeksi vain naiset näkemykselleni. Talven harjoituspelit ovat tukeneet näkemystäni. Olisi ilo olla väärässä tä-

sä aisassa, mutta EM-kisat sen sitten todistavat.

Silmä on kiinnittänyt huomionsa myös peliasuihin ja onpa aiheesta virinnyt jo jonkin verran muuallakin keskustelua. Tosin lähinnä mainosten määrystä. Seuran perusvärit eivät aina tahdo päästä esiin mainosten alta. On toki esimerkkejä siitäkin, että seura on saanut yhden riittävän hyvän sponsorin, jolla on rauhoitettu koko peliasu. Oma hupainen piirteensä näkyy pelihousuissa. Kun katsoo 30-luvun pelikuvia, niin näkee, että muoti on palannut. Pelihousut ylsivät jopa polven alapuolelle eivätkä olleet kaukana pitkistä kalsareista. Eiköhän moinen pituus jo ala haitata juoksemistakin. Suosittelemme lukemaan tähän lehteen Ilta-Sanomista lainaamani Tuomas Mannisen kolumnin.

Muutaman kerran olen tämän lehden historiassa kirjoittanut

seura-aatteesta. KPV:n kohdalla olen toivonut, että jäsenistö muistaisi ne periaatteet, joita Oskari Niemi ja kumppanit kirjasiivat KPV:n syntysanoihin 75 vuotta sitten tai mitä Väinö Paavolainen jätti meille muistoksi nuorten ohjauksesta, kun käynnisti KPV:ssä säännöllisen jalkapallokoulun 1947, todennäköisesti ensimmäisenä Suomessa.

Kun olen pitänyt korvani ja silmäni auki, niin hienoista pettymystä on turha kiistää. Kovin helposti unohtuu se, mitä kasvattajaseura on merkinnyt. Rahalla taitaa näissäkin tapauksissa olla taivaallinen voima. Voi kysyä, kuinka monta vuotta siitä on iloa. Saattaa seurata ennen pitkää katumuksen aika, kun pelikentät jätettyään katselee kasvattajaseuralta saamiaan muistamisia. Turha kai tästä aiheesta on enempiä kirjoitella. Maailma on muuttunut, mutta meneeköhän kaikki pitkässä juoksussa parempaan päin.

Sitä kyselepi

vote

Kymmenes edessä

KPV:llä vahva kokemus turnausten järjestelyissä

Näin voi perustellusti sanoa, kun tarkastellaan vaikkapa vain numerollisesti niitä Palloliiton ja Nappulaliigaliiton valtakunnallisia turnauksia, joiden järjestelyistä KPV on vuosien saatossa vastannut. Voi olla, että seuraavassa eivät ole edes kaikki. Jos joku muistaa lisää, niin viestin voi lähettää tämän lehden tekijöille. Tiedossa ovat ainakin seuraavat:

1978 Suomen Nappulaliigaliiton mestaruusturnaus - voittaja Turun Nappulaliiga.

1981 C-nuorten SM - HJK.

1992 SnaLL:n G-nuorten alueturnaus, josta kolme parasta lopputurnaukseen, myös KPV.

1995 Kai Pahlman-turnaus - TPS.

1997 Aulis Rytkönen- alueturnaus - VPS.

1998 E-nuorten kesäpäivät -

FF Norrvalla.

1999 SnaLL:n 40-vuotisjuhlaturnaus - Jaro.

2000 B-nuorten Pohjola Cup - Helsingin piiri.

2002 SnaLL:n kutsuturnaus - TuNL ja TuNP.

2005 Kai Pahlman-turnaus

SM-taitokisat kahdesti

Valtakunnallisella tasolla liikkuttaessa voidaan muistella, että KPV on järjestänyt kahdesti SM-taitokisat. 1962 urheilukentällä Olli Peltoniemi voitti ja 1970 Ykspihlajassa Kalevi Aho oli C-nuorissa hopealla.

Omia turnauksia vuodesta 1987

KPV:n juniorijasto on järjestänyt myös omia turnauksia

muun toiminnan ohessa. Vuonna 1987 aloitettiin Finn Lassie cupilla. Parin vuoden jälkeen nimi muuttui KPV-turnaukseksi.

Vuonna 1992 siirryttiin kesäturnauksesta huhti- toukokuun taitteeseen ja nimi oli aluksi Säästöpankki-turnaus. Tavoitteena oli herätellä juniorit talvihorroksesta kesän peleihin. Tämän kevään NES-TE-turnaus on siten järjestyksessä on 19:s KPV:n järjestämä oma turnaus.

Alkuun lähdettiin kolmella alimmalla ikäluokalla, mutta sitten ikäluokkien määrä on kasvanut ja nyt ollaan viidessä - C2-F (91-95 syntyneet). Kuitenkin ajankohdasta ja olosuhteista johtuen on oikeampaa puhua kutsuturnauksesta, sillä kokonaismäärä on pyritty rajoittamaan enintään 60 joukkueeseen.

Viime kesän jalkapallokoulussa oli uusia tulokkaita monta "joukkueellista" ja uuden vuosikerran kokoaminen käynnistyy jälleen kesäkuun ensimmäisellä ehjällä viikolla.